

Ἡ πεταλοῦδα εἶνε ἡ ὥρα τῆς ἀγάπης. Μὴ παραξενεύεσθαι πῶς γιὰ τὴν ζαπλῶναι ἔτσι τὰ ρτεράκια της, γιὰ τὴν χαϊδεύει κάθε λουλουδί, γιὰ τὴν κυνηγάει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸν περίχαρο πόθο του. Ὅλα εἶνε χρυσὰ ἔς τὰ μάτια του, ὅλα τὰ βλέπει νὰ κολυμποῦν μέσα ἔς τὴν καταπόρφυρον ἐκείνην ἀτμοσφαῖρα ποῦ ὅλα τὰ κάνει ὡμορφα. Εὐτυχισμένη! Ἀνθίζει ἔς τὴν ὥρα της, πετάει μακριὰ τὸ βαρὺ τῆς λάσπης φόρεμα, μεθάει, γιὰ λίγο χαίρεται τὴν πλέον οὐράνια ζωὴ, καὶ ἔπειτα πεθαίνει. Δὲν ἀνθίζει παρὰ γιὰ νὰ πεθάνῃ. Εὐθὺς ποῦ χορτάσῃ τὴν δίψα της, εὐθὺς ποῦ πιῇ ξέχειλο τὸ ποτήρι τῆς χαρᾶς, μαραίνεται. Εὐτυχισμένη! Γι' αὐτὴν ἀγάπη θὰ εἰπῇ ζωὴ. Ἀγάπησε; πέθανε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔς αὐτὸ τὸν ὀλίγο καιρὸ τὸ πλασματικὸ αὐτὸ νοιώθει μέσα του συμμαζεμένη περισσιαν ἡδονή, καὶ ἡ διαβατάρικη ζωὴ του εἶνε ἀνώτερη καὶ ἀπὸ κείνη τῶν πλέον δυνατῶν πλασμάτων, καὶ ἀξίζει πολὺ ἀκριβώτερον ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν περισσότερων ἀνθρώπων. Σύντομη καὶ λαμπερὴ ἀστραπή, λουλουδίμιαν ἡμέρας, χαρὰ ἔς ἐσένα, πολυαγαπημένη τοῦ Θεοῦ, ἔς ἐσένα ποῦ γιὰ λίγες ὥρες ἡ ζωὴ σου σφιγχοκλείεται ἔς τὰς τρεῖς αὐτὲς στιγμὰς τὰς θεῖας: ν' ἀνθίζης, ν' ἀγαπήσῃς, νὰ πεθαινῇς!

Στὴν ἀγνὴ ψυχὴ τῆς ἀδεοφῆς μου.

Θυμάσαι, ἀπὸ τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ ποῦ ἀναπαύεσαι, πῶς ἐπερνούσαμε ἔς τὸ Γαζὶρ τὰς μακρὺς ἡμέρας; Μόνος μ' ἐσένα, ἔγραφα τὰ φύλλα ἐτοῦτα, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τοὺς τόπους ποῦ εἶχαμεν ἰδῆ μαζί. Ἀμίλητη ἔς τὸ πλευρό μου διάβαζες κάθε φύλλο καί, φρεσκογραμμένο, τ' ἀντίγραφες, ἐνῶ ἡ θάλασσα, τὰ χωριά, τὰ λαγκάδια, τὰ βουνά, ξεδιπλώνονταν ἔς τὰ πόδια μας. Ὅταν τὸ φῶς ποῦ ἀποκαρῶνει ἄφρινε τὸν τόπο ἔς τὸν ἀμέτρητο κόσμον τῶν ἀστρῶν, τὰ ἐξυπνα καὶ λεπτὰ ἐρωτήματά σου καὶ οἱ συνετές σου ἀπορίαι, μοῦ ξαναθύμιζαν τὸ ὑψηλὸ ἀντικείμενον τῶν ταιριασμένων στοχασμῶν μας. Μοῦ εἶπες μιὰ μέρα πῶς τ' ἀγαποῦσες τὸ βιβλίον αὐτό. Πρῶτα γιὰ τὴν ἐγὼ μαζί σου, καὶ ὕστερα γιὰ τὴν συμφωνία μὲ τὴν καρδίαν σου. Ἄν καμμιά φορὰ ἐροδόσουν γι' αὐτὸ τὴν στενὴ κρίσιν τῶν ἐλαφρόμυαλων, πάντα ἐπίστευες πῶς ὡς τὸ τέλος θὰ τ' ἀγαποῦσαν ἐκεῖνοι ποῦ νοιώθουν ἀληθινὴ θρησκείαν μέσα τους. Ἐκεῖ ποῦ μελετούσαμε γλυκὰ γλυκὰ, ὁ θάνατος μᾶς ἐγγίξει καὶ τοὺς δυὸ μὲ τὰ φτερά του· μαζί μᾶς ἄδραξε τῆς θέρης ὁ ὕπνος, ἀλλὰ ξύπνησα μόνος. Τώρα κοιμᾶσαι ἔς τοῦ Ἀδωνι τὴν γῆ, κοντὰ ἔς τὴν ἄγια Βύβλον, ἔς τὰ ἱερὰ νερά ἐκεῖ ποῦ πῆγαιναν καὶ ἐσμιγαν τὰ δάκρυά τους οἱ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων μυστηρίων. Σ' ἐμένα ποῦ ἀγαποῦσες, καλὲ ἀγγελε, φανέρωσέ μου κάθε ἀλήθεια ποῦ νικάει τὸ θάνατον, δὲν ἀφίνει νὰ τὸν τρέμουμε, καὶ τὸν κἀναι σχεδὸν ἀγαπητό.

Κ. Π.

ΔΕΣΜΙΣ ΙΩΝ

Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, περίλυπος ὡς ἐκ τοῦ καρδιακοῦ νοσήματος τὸ ὅποιον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν καταβιβρώσκει, ὁ Παῦλος Τερνακεῖν ἠναγκασμένος νὰ ἀποφεύγῃ πᾶσαν ἐργασίαν καὶ πᾶσαν συγκίνησιν. Σχεδὸν δὲν ἐξέρχεται ποτὲ τῆς οἰκίας του.

Εἰκοσιπενταετὴς μόλις, διέρχεται τὰς ἡμέρας τοῦ ὑπηρετοῦμενος ὑπὸ τινος γράκας καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου του Ἀρμάνδου Σονιέρ, ὅστις μισῶν καὶ αὐτὸς τὸν κόσμον, μετὰ προθυμίας καὶ χαρᾶς παρηγορεῖ τὸν δύσμοιρον καὶ ἀτυχῆ σύντροφον τῆς νεότητός του.

Ὁ Παῦλος Τερνακὲς ἀγαπᾷ μανιωδῶς τὸ θεάτρον, ἀλλ' ἡ ἀσθένειά του δὲν τῷ ἐπιτρέπει ἤδη νὰ μεταβαίνει εἰς τὴν σπανιώτατα.

Ἐσπέραν τινὰ μεταβάς εἰς τὸ θεάτρον εἶδεν ὥραιαν ἡθοποιὸν καὶ μετὰ πάθους τὴν ἡγάπησεν.

Ἡ Λευκὴ Λανβέλ—οὕτως ὀνομάζεται—φθάνουσα ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν λαμβάνει μικράν τινα δεσμίδα Ἰων καὶ ἐν ἐπισκεπτῆριον ἐφ' οὗ εἶνε γεγραμμένη μία μόνη λέξις: Ἄγνωστος.

Διατὶ δὲν ἀποκαλύπτεσαι; τῷ λέγει ὁ Ἀρμάνδος.

Καὶ διατὶ νὰ ἀποκαλυφθῇ; Ἀξιεράστος, ὥραία, ἐπιθυμητὴ ὡς εἶνε ἐκείνη, δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ γελᾷ μετ' ἀσθενῆ καὶ δειλὸν ἐραστήν. Τὰ ἴα μου τὴν εὐχαριστοῦν, τοῦτο μοῦ ἀρκεῖ, θὰ μείνω ἄγνωστος.

*

Ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἡ ἡθοποιὸς δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς ἀνθοδέσμης, τὴν ὅποιαν ἀνελλιπῶς ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἐλάμβανεν.

—Ἰδοὺ τὸ δῶρον τοῦ ἀγνώστου μου!—ἔλεγε γελῶσα ἐμπαικτικῶς, ὅποτε μάλιστα ἦτο εὐδιάθετος.

Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ταπεινὸς ἀγγελιαφόρος τοῦ ἔρωτος, δυσμοίρου καὶ ἀτυχοῦς ἔρωτος, ἤρχισε νὰ τῇ προξενῇ ἐντύπωσιν.

—Πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ ἐπίμονος αὕτη σταθερότης τοῦ ἀγνώστου; ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ φοβῆται ἐκάστην ἐσπέραν μήπως δὲν εὕρῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ θεάτρον τὴν δεσμίδα τῶν Ἰων.

Τώρα πλέον μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὰ εὐδῶδη ἄνθη, πολυτιμότερα καὶ ἀγαπητότερα τῶν πλουσιῶν καὶ πολυτελῶν ἀνθοδεσμῶν, ἃς ἐλάμβανεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τῶν λατρευτῶν καὶ θαυμαστῶν της.

*

Ἐσπέραν τινὰ ἡ δεσμὶς τῶν Ἰων δὲν ἦτο εἰς τὸ σύνθηδες μέρος. Ἡ Λευκὴ Λανβέλ προησθάνθη συμφορὰν τινα... ἀντὶ δὲ τῆς ἀνθοδέσμης εὕρε

μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξε καὶ ἀνέγνωσε :

Δεσποινίς

« Ὁ Ἀγνωστος ὠνομάζετο Παῦλος Τερνάκ. Τὴν νύκτα ταύτην ἐγὼ αὐτὸς τοῦ ἐκλείψαι τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀπέθανε προφέρων τὸ ὄνομά σου. Ἀῦριον τὸ πρῶτ' κατὰ τὴν ἐνδεκάτην θὰ ἐνταφιασθῇ ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῆς Μοντημάτης.

Ἀρμάνδος Σονιέρ. »

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Λευκὴ παρέστησε τὸ μέρος τῆς ἐν τῷ θεάτρῳ βεβιασμένως καὶ μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως.

Τὴν ἐπομένην περὶ τὴν ἐνδεκάτην πρωϊνὴν ὥραν νεκρικὴ ἄμαξα εἰσῆρχετο εἰς τὸν περιβόλον τοῦ κοιμητηρίου, παρακολουθουμένη ὑπὸ δύο μόνον προσώπων, τῆς γραιῖας ὑπηρετρίας καὶ τοῦ πιστοῦ φίλου τοῦ νεκροῦ ἀγνωστού.

Ἡ Λευκὴ Λαμβέλ, ἡ ὥραία καὶ μάγος ἦτο ποιοῦς μελανειμονοῦσα περιέμενε πρὸ τοῦ ἀνορυχθέντος τάφου, καὶ ὅτε κατεβιβάσθη τὸ φέρετρον ἐγονυπέτησε καὶ κατέθεσε μετὰ δακρύων μίαν δεσμίδα ἰῶν.

[Μετάφρασις]

Δ. Η.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Σήματα διὰ γραμμάτων τοῦ Ἀλφάβητου

Περίεργος νεωτάτη ἐφεύρεσις ἐγένετο πρὸ τινος γνωστή. Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ὠνομάσθη Γενικὴ ἤλεκτρικὴ σήμανσις. Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὰ σήματα τῶν διαφόρων κατευθύνσεων τῶν πλοίων, ὡς καὶ πάσης ἀνάγκης καὶ παντὸς κινδύνου κατὰ τὸν πλοῦν ἐκτελοῦνται τὴν ἡμέραν διὰ ποικιλοχρῶμων μικρῶν σημάτων, σινιὰ λω ν καλουμένων, τὴν δὲ νύκτα διὰ πολυχρῶμων φανῶν, οὕτως ἡ οὕτως κατὰ συνθήκην διατιθεμένων. Τὸ πρᾶγμα, ὡς εἰκός, εἶνε πολυσύνθετον καὶ δύσκολον, δύσκολον μὲν τὴν ἐκτέλεσιν, ἔτι δυσκολώτερον δὲ τὴν ἀντίληψιν μεταξὺ τῶν ναυτικῶν, οἵτινες πολὺ ἀπέχουσι τοῦ νὰ εἶνε ὅλοι ἐπιστήμονες. Ἐντεῦθεν σύγχυσις καὶ ταραχὴ, καὶ οὐκ ὀλίγα φοβερά δυστυχήματα ἐκ παρανοήσεως ἐπερχόμενα. Τώρα ἰδοὺ ὁ ἐφευρετὴς Κέλγουαι ἐπινόησε συσκευὴν, συνισταμένην εἰς μέγα κιβώτιον ἐξ ποδῶν τὸ ὕψος καὶ τεσσάρων ποδῶν τὸ εὖρος. Τὸ κιβώτιον περιέχει πεντήκοντα ἤλεκτρικὰς λυχνίας οὕτω πως συνεχομένας, ὥστε μέρος αὐτῶν δύναται ν' ἀναρθῇ κατὰ θέλησιν τοῦ χειριζομένου, ἐπὶ μικροῦ δὲ κλειθροῦ ὑπάρχουσιν εἰκοσιεῖς κομβία διὰ τὰ ἰσάριθμα γράμματα τοῦ ἀγγλικοῦ ἀλφαβήτου, καὶ ἐπὶ τῇ πίεσει τοῦ ἰδιαίτερου κομβίου τοῦ ἐμφαινόντος τὸ γράμμα, λυχνίατι τινὲς ἀνάπτονται ἐν τῷ κιβωτίῳ ἀποτελοῦσαι τὸ γράμμα ἐκεῖνο. Τοιοῦτω τρόπῳ δύναται νὰ παραχθῶσι διὰ μιᾶς φαινόματα σήματα εἰς πάντας καταληπτὰ. Τοιοῦτον κιβώτιον δύναται νὰ προσαρτηθῇ εἰς τὴν κεραίαν τῶν ἱστῶν παντὸς πλοίου ἣ εἰς πυργίσκους τῆς παραλίας ἢ παντὸς ἄλλου. Ἡ συσκευὴ ἐνεργεῖ ἐντελέστατα· καὶ ἐπειδὴ τὰ γράμματα εἶνε ἐξ ποδῶν ὕψους, δύναται ν' ἀναγνωσθῶσιν ἐκ μεγίστης ἀποστάσεως. Ἡ ἤλεκτρικὴ λυχνία κατέστη σήμερον τόσον κοινή,

ὥστε οὐδεμία δυσκολία θὰ ἦτο ἐν πάσῃ πόλει ἢ ἐπὶ τῶν πλοίων νὰ εὐρίσκηται τὸ ἀναγκαῖον ρεῦμα πρὸς παροχὴν ζωτικότητος διὰ τὴν ἐξαίρετον ταύτην μέθοδον τοῦ σημαίνειν τὸν κίνδυνον. Διὰ περαιτέρω δὲ τελειοποιήσεως δύναται τὰ γράμματα νὰ σημαίνωσι λέξεις ἀπ' εὐθείας, καὶ ἄλλαι σπουδαῖαι βελτιώσεις ἐλπίζεται νὰ γείνωσιν εἰς τὴν κοινωφελεστάτην ταύτην ἐφεύρεσιν, ἣ χρῆσις τῆς ὁποίας δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γενικευθῇ.

Μελίσσαι ἐφορηθῶσαι κατὰ διηροδρόμου.

Ἐν Πενσυλβανίᾳ συνέδρ' περιεργότατον φαινόμενον. Ἐνῷ ὁ σιδηροδρομικὸς συρμὸς διήρχετο πρὸ μεγάλης ἐπαύλειος σμῆνος μελισσῶν ἐφώρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ καταλαβὼν τὴν ἀτμάμαξαν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὸν μηχανικόν καὶ τὸν θερμαστήν. Ἐδέησε δὲ νὰ σταματήσῃ ὁ συρμὸς καὶ νὰ ζητηθῇ βοήθεια πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν μελισσῶν. Παρόμοιον τι εἶχε συμβῆ πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐπὶ τῆς γραμμῆς Κορίνθου - Ναυπλίου, ἀλλ' ἀντὶ μελισσῶν ἐπέδραμον τότε ἀκρίδες.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διδάσκαλος: — Ἐὰν κατὰ τὴν ὥραν καταιγίδος ἀρχίσῃς νὰ τρίβῃς τὴν ῥάχιν τῆς γάτας καὶ μάλιστα ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω, τί θὰ πεταχθῇ εἰς τὰ μάτια σου;

Μαθητής: — Ἡ γάτα!

Εἰς τὸ πλημμυλιοδικεῖον:

— Κύριε δικαστή, ἐγὼ βρίσκω πολὺ ἄδικο νὰ με φυλακίσετε, γὰρ τῆς κότες ποῦ ἐκλείψα, περισσότερες μέρες φέτο ἀπὸ πέρις, ἀφοῦ φέτο μάλιστα εἶνε πολὺ φτηνότερα τὰ πουλερικά.

Εἰς διευθυντὴν δραματικοῦ θιάσου προσέρχεται νεανίας καὶ ζητεῖ νὰ προσληφθῇ ὡς ἡθοποιός. Ὁ διευθυντής ἐρωτᾷ:

— Καὶ ἔχεις γυμνασθῇ εἰς τρυφερά μέρη;

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ; ἀφοῦ τρεῖς φορές ὡς τώρα ἀρραβωνιάσθηκα!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

— Ἐν τῇ Γενικῇ Ἐφημερίδι τοῦ Μονάχου ὁ Κ. Φλέγκελ ἐδημασίευσεν πραγματείαν περὶ προϊστορικῶν πύργων ἐν Καλύμῳ, ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ὁποίας λέγει τὰ ἑξῆς: « Ἡ Κάλυμνος ὑπερτερεῖ πολλῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου οὐ μόνον διὰ τῆς ἀλιείας τῶν σπόγγων καὶ τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου τοῦ εἶδους τούτου, οὐ μόνον διὰ τῆς μορφώσεως τῶν κατοίκων, ἐξ ὧν οὐκ ὀλίγοι διέπρεψαν ὡς ἱεράρχαι, ἱατροί, νομομαθεῖς, διδάσκαλοι, ζωγράφοι, οὐ μόνον διὰ τῶν προϊόντων τῆς γῆς, ἐξ ὧν ὁ Στράβων ἐξάγει τὸ μέλι, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς. » Πλὴν τοῦ θεάτρου τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος, εἰς τὸ βορειοδυτικὸν διαμέρισμα τῆς Καλύμνου ἐγγὺς τοῦ Εὐπορικῶ, κεῖνται ἐρείπια ἀρχαίου ἡγεμονικοῦ φρουρίου, τὸ ὁποῖον ὁ Φλέγκελ εἰκάζει ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ Κερῶν. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνας τῶν προσηρικῶν χρόνων ἐδίδωσαν τοὺς ἀσιατάς καὶ ἤδη ἐπὶ Ὀμήρου ἡ Κάλυμνος ἦτο νῆσος ἑλληνική, οἰκουμένη ὑπὸ Δωριέων.